

Председник Србије Борис Тадић изјавио је ове недеље у Крагујевцу да је "прошло време оних политичара који државне интересе стављају изнад људских живота". Рекао је још, а преноси "Политика", да апел Србима на северу Косова и Метохије да уклоне барикаде није упутио ради добијања статуса кандидата, већ са циљем да се сачувају људски животи. То је, по њему, политика будућности, а свака она политика која државни интерес ставља изнад људског, њему је сумњива. Ау, шта рећи?

Да оставимо по страни то што је за људске животе почео да брине четири месеца после постављања барикада, вероватно захладило - па је то пресудило, да се људи на барикадама не прехладе. Прогутаћемо и то што се позив поклопио са датумом одлучивања хоћемо ли или нећемо постати кандидати за улазак у Европску унију. То желудац тешко може да свари, али прогутаћемо! Очи копају речи да су људски животи вреднији од државних интереса. Можда, мада нисам сигурна, јесу у Шведској или Швајцарској на пример, или у некој трећој уређеној и богатој земљи, али у Србији која око 15 процената своје територије, по ономе што гледамо на терену, доживљава као гангрену, тешко да могу да поверујем. У најкраћем...

Државни интерес данашње Србије није да у свом саставу има око 1.700.000 Албанаца са Косова и Метохије, и то свакодневно доказују кријући се иза Милошевићеве политике. Да бар рекосмо да хоћемо да их попишемо, да смо оно што народ каже "уста опрали", не, нисмо. Пристали смо да укупан број својих становника смањимо чак и за Србе који живе у јужној српској покрајини, само њих да не помињемо. Они су на нашој нози захваћеној гангреном били прво болесно ткиво које смо одстранили. Можда смо се и руководили тиме да они неће штети да се попишу, па треба да бринемо о њиховој жељи, да их не увредимо, на страну државни интерес, да кроз попис покажемо свету да смо озбиљни када кажемо да је Косово и Метохија јужна српска покрајина. Када су грађани Србије доспели на белу шенгенску листу, грађани Косова и Метохије нису. Они за визу морају у ред испред амбасада, а то што се осећају као грађани другог реда њихов је проблем. О њиховим животима се не брине када на улици у Драгодану (део Приштине где се налазе "амбасаде") у тишини стоје и чекају визу, јер не смеју да причају српским језиком. Нису они колатерална штета своје државе, она о њима брине, чак су изнад њених државних интереса. Добро је познато да белим шенгеном није обухваћена покрајина, не из разлога

што је то "друга држава", то је само савршен изговор, него због Албанаца који би већ сутрадан кренули пут западне Европе. Бежали би од ове "идиле" која постоји на Косову и Метохији. Због њих су и косовски Срби отписани и пасош могу да добију једино у Београду, не у својим полицијским управама. То су само неки од примера како наша "политика будућности" државни интерес подређује људском, поготово када су Срби са Косова и Метохије у питању. Баш по оној народној "и пас на ланцу живи али га нико не пита како му је".

Можемо да поменемо и живот "јужних Срба" који, све чешће се то међу њима може чути, траже траке да их вежу око руке и да их свакодневно носе и то не само на Косову, већ по целој Србији. Да се зна ко су и одакле долазе. Затворени у својим селима, без основних људских права, годинама животаре, не осећајући, посебно последњих неколико година, на својој кожи да су за своју државу они важнији од државних интереса. Када им буду укинули радна места, која ће зарад пута у утопију звану Европска унија морати да ураде, вероватно ће то бити за њихово добро. Гангрена је болест која се шири, а Срби који живе у јужном делу покрајине су баш онај део ноге који се следећи морао одстранити. Болесно ткиво се не одстрањује без претходне сагласности пацијента или његове фамилије. Неко од њих на то треба да пристане, зар не? У нашем случају, пацијент је давно проглашен неурачунљивим. Он има да трпи и ћути.

Барикада су биле порука свету да је Србима на Косову и Метохији доста наметнутих решења, доста тираније. Борба Срба на Брњаку и Јарињу била је нада свих косовско-метохијских Срба да се могу изборити за правду и истину, да ћемо о јаду и муци "јужних Срба" као држава коначно проговорити. Када су Срби на барикадама, косовско-метохијски Срби, својој држави буквално животе понудили на тацни за борбу до краја, за српске државне интересе, председник позива да се оне уклоне. Јављају се први симптоми гангрене и у том делу покрајине. Тиме је јасно речено да државни интерес овакве Србије, није државни интерес Срба са Косова и Метохије. То је још увек више здраво него болесно ткиво, али шта ако се северу догоди југ? Па зар је важно? Сецнућемо и то ткиво, само да сачувамо људске животе. Требаће ти Срби око погађања за одређивање датума почетка преговора и ко зна још за шта. Они су доступни 24 сата, да Албанци њима машу како су постали "Косовари" и како имају мултиетничко друштво. Званичном Београду су, између осталог, и шлагворт за паролу "Ми никада нећемо признати независност Косова и Метохије", а њима, обележенима, шта Бог да. То је, само у неколико од многих примера, брига државе Србије о људским животима на Косову и Метохији, и она је изнад државних интереса. Какав шамар, сложићете се?